

Čudo srca s urezanim riječima iz Psalma 69

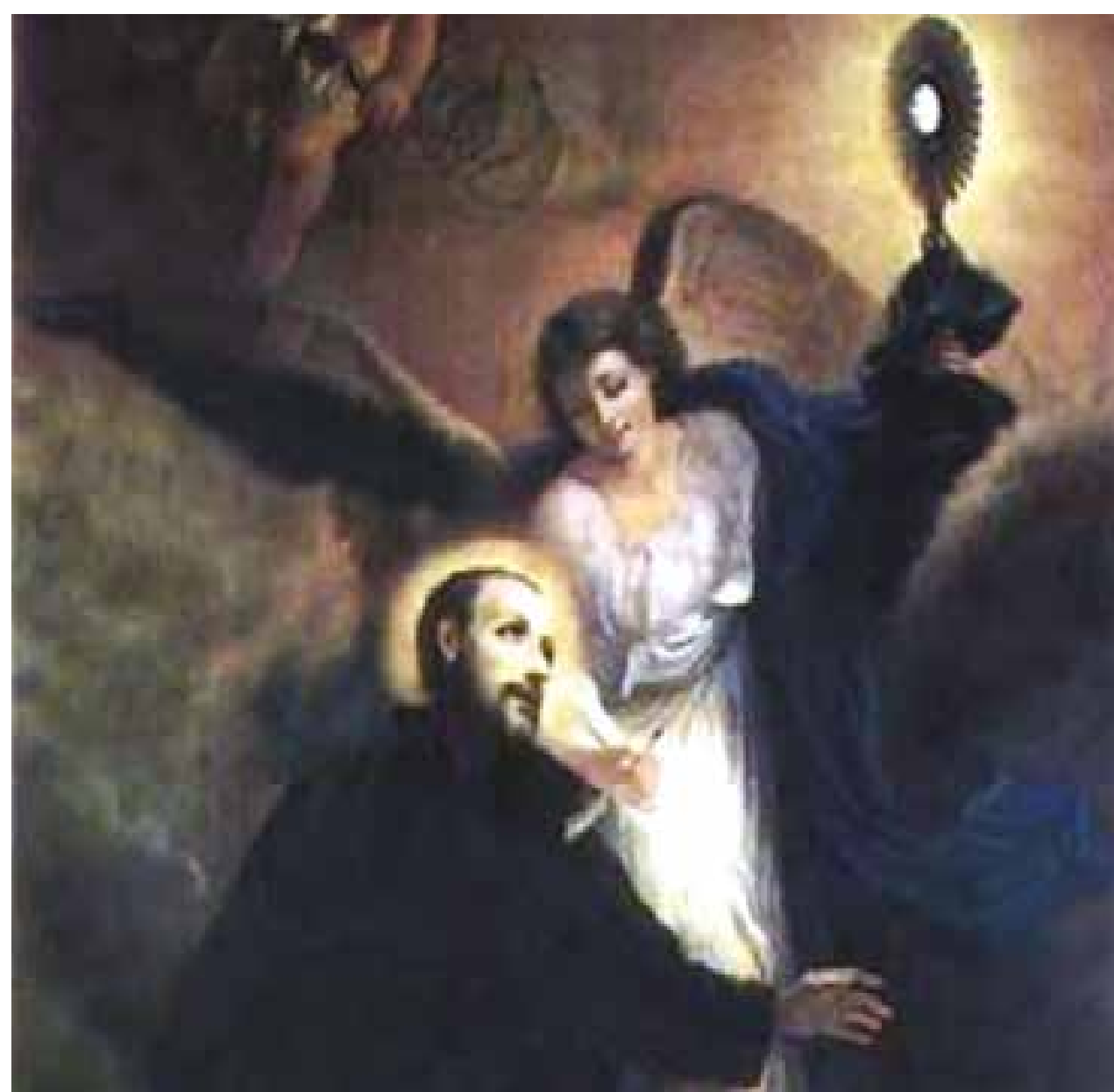
SVETI FRANJO CARACCIOLO

ITALIJA, 1563. - 1608.

Dana 7. lipnja 1608. godine bio je vrlo hladan dan u Agnoneu, gradiću u regiji Molise u kojem je Franjo Caracciolo, osnivač karačolina, izdahnuo od kratke i iznenadne bolesti tri dana prije toga. Franjo je imao samo 44 godine, ali mu je tijelo bilo uvelike izmučeno nedaćama života provedena u intenzivnom pastoralnom djelovanju i dugim noćima provedenima u molitvi ničice na podu, u klanjanju pred Presvetim Sakramentom. Franjo je izdahnuo 4. lipnja, a tri dana nakon toga „kirurg“ je izvadio utrobu i srce prije nego što su subraća odnijela njegovo tijelo u Napulj.

Sveti Franjo Caracciolo ustanovio je pobožnu praksu trajnog klanjanja Presvetom Sakramentu.

Dan 7. lipnja 1608. godine bio je vrlo hladan dan u Agnoneu, gradiću u pokrajini Molise u kojem je Franjo Caracciolo, osnivač karačolina, izdahnuo od kratke i iznenadne bolesti tri dana prije toga. Franjo je imao samo 44 godine, ali mu je tijelo bilo uvelike izmučeno nedaćama života provedena u intenzivnom pastoralnom djelovanju i dugim noćima provedenima u molitvi ničice na podu, u klanjanju pred Presvetim Sakramentom. Franjo je izdahnuo 4. lipnja, a tri dana nakon toga „kirurg“ je izvadio utrobu i srce prije nego što su subraća odnijela njegovo tijelo u Napulj. Među prisutnima se proširilo veliko divljenje kada su ugledali njegovo srce intenzivne crvene boje iz kojega je šikljala svježa krv unatoč velikoj hladnoći tih dana. No divljenje se ubrzo pretvorilo u veliko uzbuđenje: na srcu su se pojavile urezane riječi iz Psalma 69:

„*Zelus domus tuae comedit me* - Jer me izjela revnost za Dom tvoj“. Čudesno je srce spremljeno u ampulu i skriveno na tajno mjestu u crkvi Svetoga Navještenja u Agnoneu gdje je još i danas skriveno nakon četiri stoljeća.

Sveti Franjo, kojega je 1807. godine kanonizirao Pio VII. i koji je izabran za suzaštitnika Napulja, ostavio je pismo koje je diktirao bratu, u kojem je zamolio da bude pokopan u Agnoneu jer je želio da njegovo tijelo bude kamen temeljac duhovnog objekta koji je trebalo izgraditi upravo ondje, na visoravni regije Molise, gdje su oči umirućeg sveca u ekstazi vidjele kako se s onu stranu vremena podiže grad Euharistije. Franjo je po rođenju dobio ime Ascanio i bio je potomak plemićke obitelji. Rođen u Abruzzu, u gradiću Villa Santa Maria, redovničke je zavjete položio 1589. godine, a kada je zajedno s Agostinom Adornom i

Fabrizijem Caracciolom osnovao red, trima zavjetima čistoće, siromaštva i poslušnosti dodao je i četvrti: odricanje od bilo kakvog visokog položaja u Crkvi. Regula reda propisala je posebnu pobožnost prema Euharistiji, hranjenu neprestanom kružnom molitvom. Osnivači su kao moto reda odabrali „*Ad maiorem Resurgentis gloriam* – Sve na veću slavu Uskrsloga“, a Gospodinova mu se slava odražavala na licu dok se klanjao pred Presvetim, čak i u noćnim satima. Subraća su ga često vidjela kao preobražena dok se na koljenima klanjao, obrazi bi mu bili crveni, a oči bi mu bistrile i sjajne kazivale o ljubavi u intimnom razgovoru s njegovim Zaručnikom. Apostol Euharistije bez prestanka je radio na spasenju duša pa su ga prozvali: „lovac na duše“ i „čovjek od bronce“ jer je neumorno širio vjeru. Osnovao je redovničke kuće u Italiji i Španjolskoj. Sveti Franjo zaštitnik je kuhara.